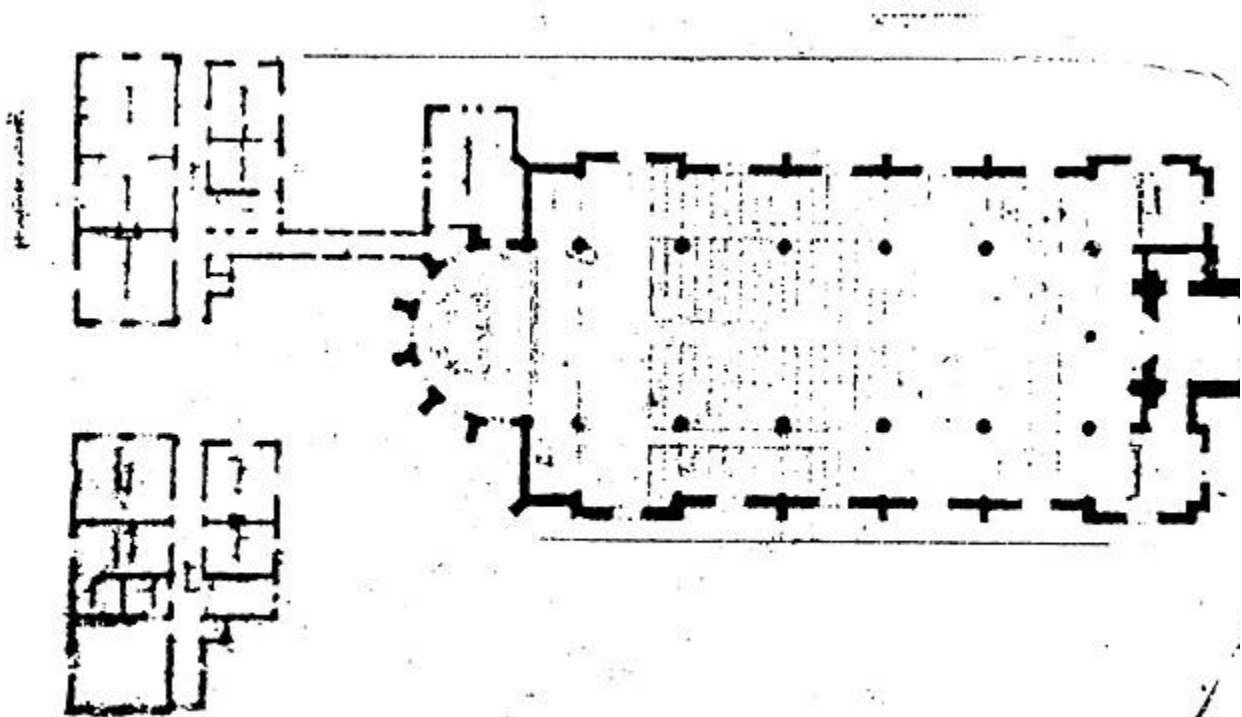


De Geloofsgemeenschap St. Stephanus kent een rijke geschiedenis. In 1988 heeft de Geloofsgemeenschap St. Stephanus haar 100 jarige jubileum gevierd. Door één van de bovenstaande knopen aan te klikken kunt u meer informatie vinden over onze kerk, de geschiedenis van de kerk, de gebrandschilderde ramen en het interieur.

Geschiedenis van onze Kerk:

Voordat de St. Stephanus kerk werd gerealiseerd heeft architect Molenaar tenminste drie of vier ontwerpen gemaakt. Het eerste, dat helaas niet is gedateerd, behelsde een bedehuis met een toren midden voor het gebouw. De toren zou geflankeerd worden door een catechismuskamer en een doopkapel. Het tweede ontwerp, waarvan het jaartal eveneens onbekend is, voorzag in een driebeukige basilicale kerk met ronde bovenlichten en met een op de hoek geplaatste toren. Maria- en doopkapel waren driezijdig gesloten gedacht. De kerk zou iets korter zijn geworden dan de bestaande maar wel aanzienlijk hoger (sluitsteen middenbeuk 16,8 m. boven de vloer, toren in totaal 68,2 m.hoog).

In de voorgevel van de middenbeuk zou een roosvenster prijken, dat in een spitsbogige omsluitende boog was opgenomen. De benedenhoeken van deze boogopening zouden met kleine rozetten zijn doorbroken. Op een alternatief ontwerp van april 1886, waar de toren 1,5 m hoger was gepland, ontbreken deze rozetten.



Het ontwerp van de huidige St. Stephanus kerk gemaakt door architect Molenaar.

Het ontwerp van de huidige, sterk in hoogte gereduceerde kerk dateert van oktober 1887. Hierop ontbreekt de toren. Op de tekening van 1887 waren oorspronkelijk geen biechtstoelen geprojecteerd. Deze zijn later bijgetekend.

De nieuwe kerk werd gebouwd in 1888. Pastoor Johan Frederik Warnink legde op 8 april van dat jaar de eerste steen, zoals te lezen staat op de gedenksteen onder aan de boog, die het veelhoekig afgesloten gedeelte van het priesterkoor (de koorluiting) scheidt van de rest van het koor. De toren werd toegevoegd in 1894. Uit het zeer onvolledig bewaard gebleven archief blijkt, dat de daken van de kerk en van de westelijk van de sacristie gelegen catechismuskamer in de jaren 1951-1952 zijn hersteld o.l.v. architect J.H.A. Schurink. Dit geldt ook voor een steunbeer aan de noord- of voorzijde van de toren.

Op 7 februari 1952 besluit het kerkbestuur de binnenmuren van de kerk in fasen te laten bijwerken. Op 8 juli van dat jaar wordt gesproken over het herstel van enkele vensterlijsten. In juni 1959 zijn de muren van de kerk opnieuw gevoegd. Lekkage, geconstateerd bij het dak op de noordwesthoek van het gebouw, is op 5 april 1961 verholpen. Op 10 november 1964 is een aanvang gemaakt met de reparatie van het dak. Op 20 februari 1967 wordt begonnen met een ingrijpende verbouwing van het interieur. De communiebank uit 1894 wordt verwijderd evenals het linkerzij altaar. Dat plaats moet maken voor het orgel. Het zangkoor verhuist van de verdieping achter in de kerk naar het linker- of oostelijk deel dwarsschip. Er wordt in het koorvak een nieuw hoofdaltaar opgericht om met het gezicht naar de aanwezigen te kunnen celebreren. De preekstoel uit 1894, gereduceerd tot de kuip, wordt verplaatst naar de zuidwest zijde van de viering (de ruimte, waar schip en dwarsschip elkaar kruisen). De doopvont (uit 1901) aan de kapel op de noordwesthoek van de kerk, word verplaatst naar de noordwesthoek van het rechterdwarsschip. De biechtstoel tegen dit dwarsschip wordt omgebouwd tot portaal van een nieuwe ingang. De deuren tussen het portaal achter in de kerk en de kerkruimte zelf worden vervangen door nieuwe. Ter vervanging van de vloeren, uit 1890 en 1891, worden nieuwe vloeren gelegd en de gehele kerk wordt opnieuw beschilderd, waardoor de oude polychromie geheel verdwijnt.

Iets meer dan tien jaar later wordt het portaal achter in de kerk ingericht tot dagkapel. De ingebruikneming van deze aan de H. Martinus toegewijde kapel vindt plaats op 31 januari 1980. Van 1 juni 1987 tot 1 juni 1988 is de kerk, met uitzondering van de toren, gerestaureerd o.l.v. architect ir. A. Meerstadt te Zutphen. Bij die gelegenheid zijn o.a. de muren opnieuw gevoegd, alle gebrandschilderde glazen in nieuw lood gevat, de klokkenstoel en ongeveer de helft van de leien vernieuwd. Ook is er opnieuw polychromie aangebracht.

In de jaren daaropvolgend zijn voornamelijk restauraties aan schilderwerk uitgevoerd. Zo is de bruine verf, die in de jaren vijftig, over de oude schilderingen op de preekstoel is geverfd verwijderd. Hierdoor zijn de bestaande schildering weer tevoorschijn gekomen. In 2005 is de kerk aan de binnenzijde opnieuw geschilderd. Bij dit schilderwerk kwamen oude schilderingen naar voren die nu zichtbaar zijn boven de uitgang van de kerk en boven het zangkoor.



Oude schilderijen



De preekstoel na renovatie



Een stukje van de preekstoel



Schilderingen bij het zangkoor

Beschrijving Kerk:

Het kerkgebouw van de St. Stephanus kerk te Borne is niet georiënteerd. Dat wil zeggen, niet met de lengte-as naar het oosten gericht. Het is een drieschepige hallekerk (kerk met ongeveer even hoge schepen) van in totaal 48,9 meter lang (binnenwerks gemeten) en 18,25 meter breed. Het middenschip is hierbij het breedst met 9,55 meter. Het schip telt in totaal vier traveeën, of vakken. Aan de zuidzijde van het middenschip sluit het eenbeukige dwarsschip aan, dat ten opzichte van het schip, iets uitspringt (1.53 m. aan iedere zijde). De op dit dwarsschip volgende koorpartij bestaat uit een travee, die geflankeerd wordt door rechtgesloten zijkapellen, en een zevenzijdige sluiting.



Aan de andere zijde van het schip sluit een voorpartij aan, bestaande uit, van oost naar west, een toren, een portaal met zangtribune erboven en een doopkapel. Een dergelijke aanleg treft men ook bij enkele andere kerken van Molenaar aan (bijvoorbeeld te Woerden, 1890). Aan het eind van de jaren tachtig en in het begin van de jaren negentig ontwierp hij de toren niet, zoals tot dan toe gebruikelijk was, midden voor de kerk, maar op één van de voorste hoeken.

Meestal koos hij voor de linker zijbeuk (Borne, Woerden). In ons geval geeft de toren een extra accent aan de hoek, die de Grotestraat maakt met de Stationsstraat. De kerk van Borne is opgetrokken in Neogotische stijl. Een stijl, waarin beoogd werd de middeleeuwse architectuur van de Gotiek te laten herleven. Deze Gotische stijl (in Nederland eind 12de-midden 16e eeuw) wordt vooral gekenmerkt door een gelijktijdige toepassing van spitsbogige vormen en constructieve elementen als steunberen en kruisribgewelven.

Deze begrippen zullen later nader worden verklaard. In de Neogotiek, die binnen onze landsgrenzen in de 19de en het begin van de 20ste eeuw alom toepassing vond, keren deze wezenselementen van de Gotiek uiteraard terug. Het exterieur van de kerk van Borne is op een voor deze architect ongebruikelijk sobere wijze uitgevoerd (grauwe, in kruisverband gemetselde baksteen van 5,5 cm. dik, sporadisch verlevendigd door melkwitte natuursteen). Kerk en pastorie contrasteren wat dit betreft sterk met het naastgelegen St. Johannesgesticht (vroeger klooster voor de bejaarde zusters van liefde te Schijndel), dat in 1894 door Molenaar werd gebouwd en dat van heirode baksteen is opgetrokken, die doorregen is met lagen gele baksteen.

Toch zijn er wel degelijk sierende elementen aan het kerkgebouw, zoals rondstaven, een motief dat bijna tot vervelens toe is toegepast, namelijk bij portalen (uitwendig), doorgangen (tussen halletje sacristie en koor, en tussen voorbouw en middenschip), schachten van pijlers en muurpijlers, venster dagkanten (koorsluiting (in- en uitwendig), zijkapellen (idem), sacristie (uitwendig), dwarsschip (in- en uitwendig), zijschepen (idem), voormalige doopkapel (idem), voormalige zangtribune (uitwendig) en muurbogen (dwarsschip, achtermuur schip). Ook aan andere kerken heeft Molenaar vaak rondstaven aangewend (b.v. te Vleuten, Woerden, Nijmegen, H. Petrus Canisius, 1895 - 1897). Een ander versieringselement, dat in Borne te vinden is maar uitsluitend aan het exterieur, is het boogfries. Dit decoratiesysteem is hier in topgevels toegepast (zijkapellen, dwarsschip, voormalige doopkapel, voormalige zangtribune), is derhalve klimmend en heeft een spitsbogige vorm.



De buitenmuren van de kerk zijn geled met steunberen (ver uitspringende muurverzwaringen) , die geheel bestaan uit baksteen. De steunberen van het priesterkoor en van de zijmuren van het schip schieten als lisenen door tot aan de dakgoot. Eveneens van baksteen zijn de sokkellijsten, vensterlijsten en daklijsten. De sokkellijst, die eigenlijk bestaat uit twee verspringende lijsten boven elkaar (vgl. Vleuten en Woerden), is in alle gevallen om de steunberen getrokken, de vensterlijst echter niet. De daklijsten zijn, behalve bij de sacristie, gecombineerd met een dubbele tandlijst, zodat de boven-einden van de meeste muren op een in de Neogotische kerkarchitectuur gebruikelijke zware wijze zijn geled. De daarboven uit elkaar rijzende daken behoren bijna alle tot de vorm van het zadeldak, alleen de ronde traptoren (op de hoek van het ingangsportaal en de voormalige doopkapel) wordt gedekt door een achtzijdig torendak (over de dakvorm van de toren komen wij nog nader te spreken).

Inwendig worden de hoofdruimten van de zijruimten gescheiden door pijlers, waarvan de basementen (voetstukken) achtzijdig zijn (regelmatig achtzijdig in het schip, onregelmatig achtzijdig in het dwarschip). Aan de zijde van de middenas van het middenschip zijn tegen het midden van de schippijlers schalken (rondzuiltjes) geplaatst. Schalken treft men ook aan tegen de muren van de koorsluiting. De schachten van de pijlers zijn in de viering 114 en in het schip 80 cm. lang; zij geven in beide gevallen een ingewikkelde profilering te zien.

Evenals aan de buitenzijde komen ook aan de binnenzijde van de kerk vensterlijsten voor. Behalve in de doopkapel zijn zij ingeklemd tussen muurverzwaringen, die zich voortzetten als muurbogen. De vensters zijn, evenals de portalen en scheidbogen, spitsbogig (alleen in de traptoren bevinden zich staande rechthoekige lichtspleten. Sommige vensters zijn bezet met decoratieve vullingen van baksteen (zogenaamde traceringen) (zijkapellen , dwarschip, zijschepen, voormalige doopkapel), andere niet (koorsluiting, sacristie, voorgevel middenschip, toren). De traceringen bestaan uit twee lancetten (smalle spitsboogvensters) met een oculus (klein rondraam) erboven (dwarschip, voormalige doopkapel), of uit drie lancetten waarvan de middelste hoger is dan de andere (zijkapellen, zijschepen). De vensters zijn in heel verschillende aantallen aangebracht. Soms één per muurvlak (koorsluiting, zijkapellen, zijschepen, voormalige doopkapel), soms echter in reeksen van twee (sacristie, toren) of drie (dwarschip, voorgevel middenschip).

Spitse muurbogen treft men overal in het interieur aan behalve in het ingangsportaal, de voormalige zangtribune en de voormalige doopkapel. In totaal zijn er drie verschillende profileringen te onderscheiden.

De meeste ruimten zijn overkluisd met stenen gewelven, gewoonlijk voorzien van ribben (stenen stroken tegen de onderzijde van het gewelf). Alleen in het halletje tussen koor en sacristie ontbreken ribben. Deze ontmoeten elkaar in sluitstenen behalve boven de viering en het torenportaal, waar zij in de top door een sluitring worden verbonden. De stenen gewelven in deze kerk behoren in de regel tot het type van het kruisribgewelf. Uitzonderingen vormen de koorsluiting en het zojuist

genoemde halletje, waar respectievelijk een straalgewelf (een gewelf met "uitstralende" ribben) en een segmentbogig tongewelf worden aangetroffen. De kruisribgewelven zijn vierdelig behalve boven de voormalige zangtribune, waar een zesdelig gewelf is geslagen (vgl. Woerden).

Het kruisribgewelf boven het torenportaal vertoont een ander profiel dan elders in de kerk. De gewelven, die in het koor en in het middenschip door ribben (zogenaamde gordelribben) en in de zijschepen door spitse bogen (zogenaamde gordelbogen) van elkaar worden gescheiden, zetten aan op kapitelen (van de pijlers, die behoren tot het type van het zogenaamde profielkapiteel) of op kraagstenen (waarvan alleen die in het torenportaal en van de voormalige zangtribune een iets ander profiel te zien geven) . Het hoofdportaal en de sacristie hebben vlakke zolderingen (in het eerste geval rust deze op balken) .

Tot slot zij vermeld, dat het interieur van de kerk volledig is gepleisterd. De 46 meter hoge toren bestaat uit vier vierkante geledingen van verschillende hoogte, die door bakstenen waterslag lijsten van elkaar zijn gescheiden. Op de hoeken van de drie onderste geledingen bevinden zich haakse steunberen. De hellende afdekkingen van deze steunberen worden bekroond door pinakels (torenvormige beëindigingen) met natuurstenen hogels (knoppen of krullen) en kruisbloemen beëindigingen) . De pinakels reiken tot ongeveer de halve hoogte van de bovenste geleding. De muren van de vrijstaande zijden van de onderste geleding zijn doorbroken met twee spitsbogige vensters (voorzijde) en met een spitsbogig torenportaal (zijkant, aan de Stationsstraat), en die van de hogere tweede geleding met twee lange spitsboogvensters per vrijliggende zijde, elk ondergebracht in een rechthoekig verdiept veld.

De lage derde geleding vertoont per gevel een serie van vier ondiepe spitsboognisjes. De hoge bovenste geleding is aan iedere zijde voorzien van twee spitsbogige galm gaten, die gevat zijn in een verdiept rechthoekig veld, dat wordt overspannen door een spitsboogfries (reeks kleine spitsboogjes) .



Aan de binnenzijde hangen, van oost naar west, drie klokken, te weten: de **Stephanusklok** (doorsnede 122,3 cm), de **Jozefklok** (d. 108,5 cm.) en de **Mariaklok** (d. 95,5 cm.) Alle drie zijn in 1948 gegoten door de firma Van Bergen te Heiligerlee (Groningen). Op 2 maart 1949 werden de nieuwe klokken geplaatst. Boven aan de hoeken van de geleding zijn overhoekse, non-figuratieve waterspuwers aangebracht, die het water ver naar buiten spuwen. Elke torenzijde eindigt met een topgevel, waarboven de met blauwe leien gedekte naaldspits uitrijst.

Gebrandschilderde ramen:

Het meest waardevol in de Stephanuskerk zijn de gebrandschilderde ramen. Zij zijn vervaardigd door het befaamde glazeniers geslacht: de gebroeders Nicolas uit Roermond. Hieronder volgt een beschrijving van de belangrijkste ramen in de kerk.

In het priesterkoor zijn vijf ramen met bijbelse motieven aangebracht in een evenwichtige compositie en met een kleurenvariatie die weldadig aandoet. De bovenste helften van de ramen geven de grote momenten uit het leven van de Verlosser, Jezus Christus, weer. Terwijl de benedengedeelten, de voorafbeelding, in het O.T. uitbeelden en daarmee corresponderen.



Het eerste raam:

Het eerste raam laat de geboorte van Jezus Christus, de nieuwe Adam, zien. Daaronder staat een voorafbeelding: de oude Adam met de slang en de paradijsboom. Door de komst van Christus naar de aarde wordt de verlossing uit het kwaad bewerkt. In het latijn staat een tekst uit het Boek der Schepping: "Ipsa conteret caput tuum", "Zij zal jouw kop verpletteren". Boven het tafereel van de geboorte de engelenzang: "Gloria in excelsis Deo et in terra pax hominibus bonae voluntatis", "Eer aan God in den hoge en vrede op aarde aan de mensen in wie Hij welbehagen heeft".

Het tweede raam:

Op het daarbij aansluitende raam zien we het Paasmaal in Egypte voor de reis naar het beloofde Land. Als voorafbeelding van het Paasmaal van Christus, waar het Lam Gods zichzelf geeft als spijs en drank voor onze levensreis naar het eeuwig vaderhuis. Dit staat ook aangegeven in de woorden van het laatste avondmaal: "Accipite et comedite hoc est enim corpus meum", "Neemt en eet hiervan, dit is Mijn Lichaam".

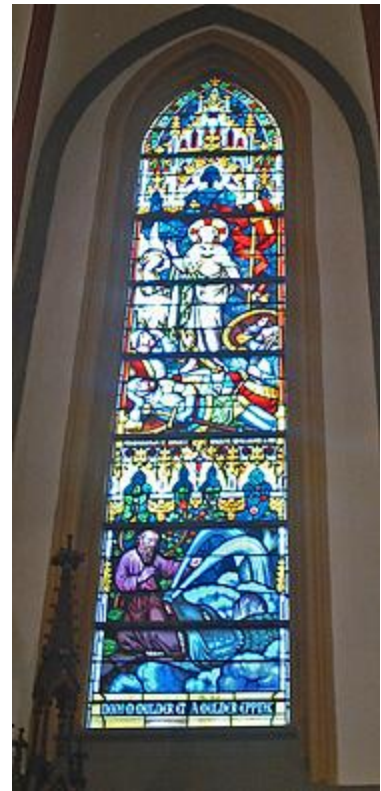


Het middelste raam:

In het middelste raam, dat ten dele schuil gaat achter het neo-gotische oude hoofdaltaar, wordt in het onderste deel het offer door Abraham van zijn zoon Isaak uitgebeeld. In het bovendeele de werkelijke uitvoering in het offer van de Mensenzoon Jezus Christus, die Zijn leven geeft aan het kruis voor het heil van alle mensen. De verduidelijkende tekst uit de brief van St. Paulus aan de Corintiërs zegt: "Sic Deus dilexit mundum ut Filium uni-genitum daret", "Zozeer heeft God de wereld lief gehad dat Hij Zijn enige Zoon offerde"

Het vierde raam:

De twee volgende ramen geven het vervolg van de Verlossing door Jezus Christus. Niet alleen de Mensenzoon, maar ook de Zoon van God. Om die titel, 'Zoon van God', werd Hij ter dood gebracht en begraven. En zoals Jonas uit de opengesperde muil van het zeemonster te voorschijn kwam, zo staat Jezus na drie dagen op uit het graf tot verbazing en schrik van de soldaten. De latijnse tekst: "Surrexit sicut dixit" (Mat.XXVIII.6)" betekent: "Hij is verrezen zoals Hij gezegd heeft".



Het vijfde raam:

Het vijfde raam geeft de Hemelvaart weer. De voorafbeelding in het O.T. is het verhaal van Elia, die naar de hemel opvoer. Dit vindt zijn voltooiing in de Hemelvaart van Christus. "Assumptus est in coelum et sedet a dextris Dei. (Mc.XVI)", " Hij is ten hemel opgestegen en zit aan de rechterhand van God

Deze vijf prachtige ramen in het priesterkoor hebben aan weerszijden een mozaïekraam als afsluiting. Zij worden niet direct opgemerkt, maar geven evenals de vele zijramen een goudgele belichting in de kerk.



Aan de linkerkant naast het orgel is het raam voorzien van een medaillon van O.L.Vrouw van Lourdes, de bedevaartplaats die in het begin van de 20e eeuw steeds meer bekendheid kreeg. Aan de andere kant, bij het nog intact gebleven zijaltaar van de H. Familie, vindt men in het glas de figuur van St. Jozef. Dit raam is geschonken door de Werkliedenvereniging van Borne.

Interieur:

Naast de gebrandschilderde ramen, heeft Pastoor Hendriks het interieur, dat nog afkomstig was uit de vroegere kerk laten versieren door verschillende kunstenaars. Men kan uit vroegere aantekeningen de verschillende gegevens ontcijferen.

De Edelsmid Jan Brom uit Utrecht kreeg de opdracht om een doopvont te vervaardigen. Dit werd mogelijk door de royale gift van het echtpaar P.Broekhoven en echtgenote Mina Niessen, kosten F11.500- aldus de archiefstukken, terwijl het ijzeren hek geschonken werd door B. Rientjes en Echtgenote A.Reuvekamp.



Het doopvont gemaakt door Edelsmid Jan Brom



Josef en Maria beelden vervaardigd door Bernardus Frank Muller

De beelden die op verschillende plaatsen staan opgesteld, zijn alle uit hout gesneden. Twee waardevolle beelden uit de oude kerk hebben nu nog een plaats in deze kerk gekregen. Het gaat hierbij om Josef en Maria. Zij zijn vervaardigd door Bernardus Frank Muller, waarvan het contract nog is teruggevonden.



Mariabeeld

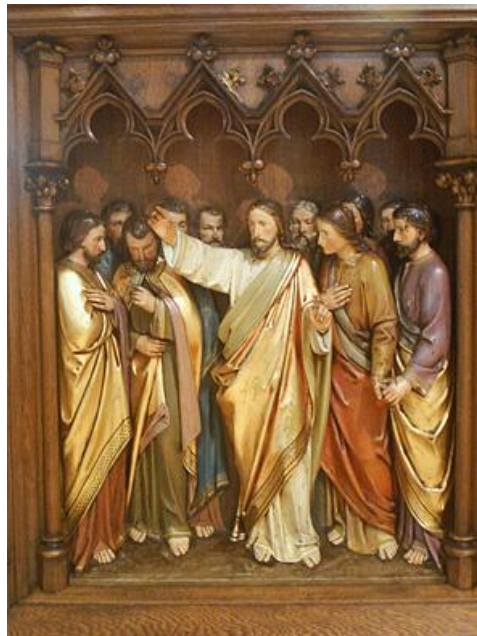


De H. Familie gemaakt door Te Poel en Stoltefus te 1892.

Het Mariabeeld hierboven stond vroeger op het zijaltaar waar nu het orgel staat. In haar uitgestoken hand houdt zij de rozenkrans die zij aan Dominicus geeft. Ook de beelden van de Helige Familie stonden vroeger op het zijaltaar. Deze zijn gemaakt door Te Poel en Stoltefus in 1892.



Het Hoofdaltaar werd ook vervaardigd in het atelier van Te Poel en Stoltefus, in Den Haag. De uit hout gesneden reliëfs stellen de bruiloft van Cana en de wonderbare broodvermenigvuldiging voor. Aan weerszijden van het altaar staan Petrus met de sleutel en St. Paulus met een boek in de hand. Het werd vervaardigd in 1891. De tombe van het oude hoofdaltaar geeft taferelen weer uit het Oude Testament, nl. Het offer van Melchisedech en aan de andere kant de Mannaregen in de woestijn. Het altaar werd op 31 januari 1900 geconsacreerd.



De preekstoel stond vroeger bij de eerste pilaar in 't middenschip om de verstaanbaarheid van de predikant te vergroten. Hij was toen voorzien van een klankbord met een neogotisch pinakel. De preekstoel heeft twee beeldhouwde bijeltaferelen nl: de bergrede en de zending van de apostelen om het evangelie te verkondigen. Deze preekstoel werd tevens vervaardigd in het atelier van Te Poel en Stoltefus uit Den Haag in 1894. De onderste foto geeft een overzicht van het interieur van de kerk van vroegere tijden. De preekstoel prijkt links bij de eerste pilaar.



Parochiehuizen:

Het parochiehuis **Stefans-Hof** is gelegen direct rechts naast de kerk Grotestraat 207. In 1995 besloot het Kerkbestuur tot de bouw van de Stefans-Hof, omdat het oude parochiehuis te klein was geworden en niet meer voldeed aan de eisen van deze tijd. Het Parochiehuis was ook niet direct bereikbaar vanuit de kerk. Om het plan te kunnen realiseren was grond nodig van een nabij gelegen garagehouder. Toen de gemeente Borne aangaf te willen helpen met het verplaatsen van het bedrijf, werd de benodigde grond aangekocht door de kerk.



Er werd een mooi ontwerp gemaakt door een Borns architectenbureau en de Stefans-Hof werd gebouwd door een aannemer uit Weerselo, met ondersteuning van enkele Bornse aannemers. De Stefans-Hof kon worden gebouwd met dank aan de Familie Meijer. Uit de nalatenschap van Anna Weernink – Meijer, broer Gerard Meijer en het echtpaar Jan en Jo Meijer kon de bouw voor drie kwart worden betaald.

Op donderdag 25 september 1997 ging kardinaal A. Simonis voor in een bijzondere kerkdienst ter gelegenheid van de opening van het nieuwe parochiehuis van de Geloofsgemeenschap St. Stephanus in Borne. Vanaf toen werd de Stefans-Hof in gebruik genomen.

In De grote zaal van de Stefans Hof is een prachtige muurschildering te zien, die in

1997 werd geschilderd door Francis Simonetti. Ze was toen net afgestudeerd aan de Kunstacademie in Kampen. Het uitgangspunt voor het kunstwerk is het thema 'Licht'. Francis ging uit van het paradijsverhaal. De symbolen van de Heilige Drie-eenheid zijn de zon, de duif en de korenaar en die zijn in een paradijselijke sfeer geschilderd. In de Stefans-Hof is nu onder meer het secretariaat gevestigd. De parochie heeft in de Stefans-Hof de beschikking over een ruime hal, enkele vergaderkamers en een riante ontmoetingsruimte van tien bij zeventien meter, voor bijeenkomsten van diverse koren en praatgroepen. Deze grote zaal is met scheidingswanden in drieën te delen. Het gebouw staat in beginsel ten dienste van de parochie en parochianen, maar het wordt zeker ook gebruikt door de Bornse Gemeenschap, sociaal/culturele instanties, verenigingen en de ouderenbonden.

Het Klaverblad is gelegen Grotestraat 223, ingang naast Radio Mulder. Voorheen is dit gebouw gebruikt als kleuterschool. Het Klaverblad staat ten dienste van de parochie en de parochianen. Tijdens de gezinsmiddagen die inter-parochieel georganiseerd worden, wordt in het Klaverblad gewerkt met de kinderen. Er vinden ook tal van activiteiten plaats zoals vergaderingen, repetities van de koren, jongerenwerk, bijeenkomsten van diverse groepen. en bijzondere gelegenheden.